

Перш, ніж півень запіє

Ліна Костенко

Петро — не Юда. Він любив Учителя.
І вуст він зроду був би не отверз.
...Коли вели Ісуса до мучителя,
була сльота. Петро апостол змерз.

А тут раби і слуги архирейські
Такий вогонь великий розвели!
Петро подумав: — Я лише погріюсь,
Бо хтозна, чи ще прийдеться коли.

Він підійшов до нищих і бундючних,
І руки грів при їхньому вогні.
Слуга спитав: — Ти також його учень? —
Була сльота. Сказав апостол: — Ні.

Він так сказав, і той його облишив.
Раби і слуги підкидали хмиз.
Месію били. В груди. І в обличчя.
Вогонь горів. Петро дивився вниз.

Коли ж Ісуса повели, одмучили
і розп'яли в такій височині,
слуга спитав: — Ти був між його учнями? —
Горів вогонь. Петро промовив: — Ні.

Він руки грів і зневажав Пілата.
В своєму серці плакав і скорбів.
Але вогонь продовжував палати.
І він сидів, як раб серед рабів.

Бо ж розіпнуть. І хто ж тоді нестиме
святе учення у майбутні дні?
Слуга сказав: — Я ж бачив тебе з тими! —
І втрете він тоді відрікся: — Ні.

Ну, Петре, як? Зігрів свої долоні?
Урятувався? Догоряє хмиз...

Тебе розіпнуть десь аж при Нероні.
Зате інакше: головою вниз.